

STRANGER
THINGS

NANCY NA STOPĚ

CAITLIN
SCHNEIDERHANOVÁ

Přeložila Dominika Křesťanová

ARGO

STRANGER THINGS

NANCY NA STOPĚ

CAITLIN SCHNEIDERHANOVÁ

Z anglického originálu *Stranger Things, One Way or Another*,
vydaného nakladatelstvím Random House Worlds v New Yorku
roku 2025, přeložila Dominika Křestanová.

Odpovědná redaktorka Alena Pokorná.

Redigoval Martin Svoboda.

Korektorka Mirka Jarotková.

Technická redaktorka Alexandra Švolíková.

Grafická úprava a sazba Karel Koutský.

Vydalo nakladatelství Argo,
Milíčova 13, 130 00 Praha 3,
argo@argo.cz, www.argo.cz,
roku 2026 jako svou 6131. publikaci.

Vytiskla tiskárna Finidr.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-5029-2

Aktuality o našich knihách pro děti a mládež můžete sledovat
na www.facebook.com/mensiArgo

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

tel.: 226 519 383, fax: 226 519 387

e-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit
v přátelském internetovém knihkupectví www.kosmas.cz

*Dětem, které prosí o odpuštění,
místo aby se dovolily.*

———— Kapitola 1 ————

Když se to vezme z té světlejší stránky, umřít v pohřebním ústavu ušetří přinejmenším spoustu práce s úklidem a přepravou.

Tuhle myšlenku si ale Nancy Wheelerová odmítala připustit, když stála v troskách vstupní haly bývalého pohřebního ústavu Farrierových a přejížděla světlem baterky po převrácených sametově polstrovaných křeslech, tlusté vrstvě prachu a rozvalinách zřícené zadní stěny.

Robin takové zábrany neměla. „Jestli tady umřeme –“
„Bude to praktický,“ dokončil její myšlenku Steve.

„Má to své výhody,“ přitakala Robin. Oba prošli po poničeném zeleném koberci kolem Nancy.

„Jsou to vážně sluníčka, tyhle dva,“ zabručel Jonathan. Ostržitě se rozhlížel po okolí, což nebylo od věci, vzhledem k tomu, že cestou do budovy jejich čtveřice ignorovala přinejmenším pět výstražných cedulí NEBEZPEČÍ ZŘÍCENÍ, POZOR! NEBEZPEČÍ! nebo VSTUP ZAKÁZÁN.

„Pojď,“ pobídla ho Nancy. „Tudy.“

Společně se propletli mezi harampádím až na konec haly, kde z horních pantů visely těžké dubové dveře. Pod nánosem špíny se malomyslně leskla bronzová destička, kterou Nancy nemusela ani otírat, aby poznala, že následující místnost sloužila jako hlavní kancelář pohřební služby: prozrazoval to bytelný stůl a dvě polstrované židle před ním.

Jonathan se tichounce zastavil hned za ní. Našlapoval co nejopatrněji, aby se zvuk jeho kroků v tomhle chmurném místě neodrážel od holých stěn. „Baterky?“ zašeptal.

„Baterky,“ přikývla Nancy. Oba naráz je zhasli –

A čekali.

Čekali. Za ty dva měsíce od chvíle, kdy se Hawkinsem prohnalo Vecново „zemětřesení“, se Nancy načekala ažaž. Trhlina, která se jako pavučina šířila do všech stran, zničila částečně nebo úplně nesčetně budov ve své blízkosti. A padlo jí za oběť i nesčetně životů.

Následující dny otráslý životem v městečku ještě víc. Čtvrtina hawkinských obyvatel se sbalila a odjela pryč, a na jejich místo se přivalilo vojsko a celou oblast neprodyšně uzavřelo pod zámkou karantény. Přes hraniční linii se nedostal skoro nikdo, mezi řídké výjimky patřili zásobovatelé, osoby se zvláštním povolením a v poslední době také humanitární pomoc.

A jestli byly nekompromisně střežené hranice města, blokáda kolem samotného centra byla už naprosto neprostupná. Dondávna tepající srdce Hawkinsu se změnilo ve vojenskou bezletovou zónu. Během několika okamžiků po příjezdu se armáda zaměřila na epicentrum Vecnovy zkázy, místo, kde se protínaly jeho čtyři Trhliny. Z tohoto bodu byl do vzdálenosti několika

bloků vytyčen okruh oblasti, která se stala přísně tajnou černou dírou armády. Nikdo v Hawkinsu, včetně Nancy, neměl tušení, co se tam odehrává.

Tolik ostražitosti. Tolik zkázy. A přes to všechno po sobě Vecna nenechal sebemenší stopu od chvíle, kdy ho Nancy střelila do té jeho hnusné, rozkládající se hlavy.

Nemůže se skrývat věčně, říkála si. Najdeme ho. Já ho najdu.

Znělo to dobře, jak už vlastní ujištění obvykle znějí. Nancy si ta slova opakovala jako mantru, zkoumala je ze všech stran. Ale slova jsou jen slova, když je člověk nepodpoří něčím skutečným.

A proto se v deset hodin večer vloupala s Jonathanem, Stevem a Robin do napůl zříčeného pohřebního ústavu v zóně zkázy. A proto teď usilovně zírala do tmy a na zhasnutou baterku, jestli se v ní nezableskne aspoň ždíbíček světla.

Ocitla se v takové situaci poprvé? Ne. Ocitla se v takové situaci poprvé *tenhle měsíc*? Ne. Ale jestli má Vecnu najít – *a ona ho najde* –, nestačí sedět doma a čekat, že nakráčí do dveří. Stačí jí náznak, tušení, sebemenší stopa – bez váhání se za ní pustí.

Škoda jen, že kamarádi její přesvědčení nesdílejí.

„Nancy...“ zašeptal odkudsi z druhé strany místnosti Jonathanův hlas bez těla.

„Pssst.“ *On se přece nemůže skrývat donekonečna.*

„Nancy. Není tady.“

Nancy upřeně zírala na baterku. V žaludku jako by jí začínala klíčit prázdnota neúspěchu. Odhodlaně ji zatlačila zpátky. *Najdeme ho.*

„Nancy –“

Já ho najdu.

„Hej, lidi.“

Nancy ucítila paprsek Robininy baterky prořezávající prašný vzduch ještě dřív, než jí div neodpálil rohovku v obou očích. Škubla sebou a zakryla si obličej. „No tak, Robin –“

„Podívej, co jsem našla. Jejda. Promiň, Nancy.“ Sklonila baterku natolik, aby přestala ohrožovat tyčinky a čípky v Nancyiných očích, ale zároveň aby bylo vidět na kytici bílých růží, kterou držela v druhé ruce. „Mají jich plnej sklad.“ Robin kytkou zamávala a z lístků a okvětí se vznesl oblak prachu. „Samý umělotiny. Napadlo by tě, že Farrierovi používali umělé kytky?“

„To by byl fakt skandál,“ poznamenal Steve ze tmy za jejími zády.

„Já bych řek, že v tomhle městě se dějou horší věci, než je pár umělejších kytek,“ ozval se Jonathan.

Nancy odmávala oblak prachu dlaní a snažila se nic nevdechnout. „Nenašli jste tam něco lepšího?“

„Ani ň. Velký kulový,“ odpověděl Steve. „V recepci pusto prázdno. V návštěvnický místnosti zrovna tak.“

„*Návštěvnická místnost.*“ Robin luskla prsty. „Nemůžu si vzpomenout, jak jí říkali.“

„Ještě pořád tam je nějaká truhla,“ dodal Steve. Přehazoval baterku z ruky do ruky, ale naštěstí ji nechal zhasnout, a nevypálil jim tudíž oči další laserovou show. „Tam ve předu.“

„Rakev.“ *Buď zticha, Nancy. Je jedno, jak tomu říká.* „Podíval ses dovnitř?“

Ve tmě to nebylo poznat, ale i tak si byla jistá, že Steve zbledl. „To bych měl?“

Robin pleskla Stevea kyticí do prsou, až mu na nich zůstala prašná šmouha. „Dělá si z tebe prču, ty joudo.“ Pak se obrátila zpátky k Nancy. „Je to tak, ne?... Nancy?“

Měla tisíc chutí zavrtět hlavou a poslat Stevea zpátky do *návštěvnické* místnosti – po pravdě ani ona si nevybavovala, jak se jí správně říká – a donutit ho rakev otevřít už jen proto, aby měli jistotu, že nic neopomněli.

„Jo, dělám si prču,“ přikývla.

„Vidíš?“ Robin se chystala přetáhnout Stevea kyticí ještě jednou, ale to už se Nancy protáhla mezi nimi a mířila do vstupní haly, v ruce pořád tu zhasnutou baterku. Spíš cítila, než viděla Steveův pohled, který ji nepřestával sledovat. Mravenčilo jí z něj za krkem a do uší se drala ozvěna jeho slov.

„*Jsi tam taky.*“

„*Vždycky jsi byla.*“

Nikdy o tom od onoho dne nemluvili. Nejdřív přišel Vecnův útok a pak – pak se stalo to s Eddiem, po něm Max a hned nato nastal konec světa. A pak přijel Jonathan. Žádný div, že při tom všem chaosu se ani jednomu nechtělo vracet se ke Steveovu neurčitému, zajímavému přiznání toho, co – prostě něčeho.

Mezitím uplynuly dva měsíce a ty dvě věty nad oběma nepřestávaly viset jako těžký kámen. Možná když od nich Nancy vydrží odvracet pohled, nebude muset myslet na to... jaké pocity v ní probouzejí.

Jak se ukázalo, nebyla to úplně nejhorší taktika. A navíc se musela soustředit na důležitější věci. Takové, které je přivedly uprostřed noci do téhle budovy na spadnutí.

Měsíc byl bezmála v úplňku a ve světle paprsků pronikajících prasklinami ve zdi by se dalo číst. Nancy sáhla do kapsy pro

list kradeného poznámkového papíru a zamžourala na spěšně načmáraná slova. Loga HAWKINSKÁ POŠTA v hlavičce si nevšímala.

Jeanine Farrierová hlásí poblikávající světla, stálo tu skoro nečitelným rukopisem Margaret Benikové. Tajemné hlasy. Pohřební ústav Farrierových.

To je ono, pomyslela si Nancy a snažila se znovu naskočit na vlnu vzrušeného a skálopevného přesvědčení, která ji zaplavila ve chvíli, kdy z Margaretina pultu štípla tenhle papírek. Poslední týden byla sice ve střehu, ale neměla tušení, kterým směrem se pustit, stejně jako ostatní. Hopper s Jedenáctkou byli zalezlí v tom jeho srubu v lesích, protože měli co dělat, aby ho znovu uvedli do obyvatelného stavu, a navíc potřebovali uniknout pozornosti armády, která teď měla v Hawkinsu hlavní slovo. Joyce hledala bydlení, aby mohla i se syny v městečku zůstat napořád, a na nic jiného jí nezbyval čas. Mike, Dustin a Lucas sice tvrdili, že se snaží přijít na to, jak by se s nimi El mohla nenápadně scházet, ale dokud Max ležela v kómatu v nemocnici, nedokázali setřást smutek a přetrvávající šok a soustředit se na něco konstruktivního.

Vecnovo vítězství jimi citelně otřásl. Jako ostatně všemi včetně Nancy. Zemětřesení, které rozervalo jejich svět, je rozmetalo do všech stran a jim teď nezbyvalo než k sobě z různých vzdálených oběžných drah znovu hledat cestu. Nešlo to lehce, když ani neměli místo, kde by se mohli sejít a začít nanovo.

Ale budiž. Obejdou se bez něj. Po všech těch týdnech, kdy Nancy neúnavně ověřovala každý náznak, který se objevil v *The Hawkins Post*, každou potrhlost, kterou nějaký pomatenec volal do místního rádia, se odměna konečně dostavila. Položila

si poznámku Margaret Benikové na dlaň a prsty druhé papírek uhladila. *Poblikávající světla. Tajemné hlasy.*

Vecna. Určitě je to on. Číhá v Pohřebním ústavu Farriero-vých, připravený zatnout své jedovaté psychotesáky do každé-
ho, kdo se přiblíží. A oni ho našli.

Nemůže se skrývat donekonečna.

„Je tady,“ řekla nahlas. Zbylá trojice čekala v hale a dívala se na ni se směsicí lehkého pobavení a chápavého soucitu. „Někde tu je. Jen musíme hledat pořádně.“

„Nancy...“

Steveův tón měl nejspíš vyznít útěšně. Ale povedlo se mu jen ji naštvat.

„Čím déle tu budeme postávat a koukat jeden na druhého, tím déle to bude trvat,“ prohlásila a rozsvítila baterku. A vzápětí už rázně pochodovala k polorozpadlým, temným zákoutím ústavu a Jonathan krotce klusal za ní.

„Nancy, poslouchej mě,“ vyhrkl, když míjeli otevřené dveře recepcce. „Mělas úplnou pravdu, když jsi poslala Stevea do háje –“

„To jsem neřekla.“

Jonathan se usmál. „Já to tak slyšel. A udělalo mi to radost. Ale měl pravdu. V těchhle místnostech nic nenajdeme. Vecna tu není.“

Nancy zamávala Margaretiným papírkem. „Poblikávající světla. Tajemné hlasy.“

„Tenhle barák je na spadnutí,“ přesvědčoval ji Jonathan. „Kdo ví, co to dělá s elektrickým vedením? A zdi tu byly tenký i v dobách, kdy ještě držely pohromadě. Paní Farriero-vá tu možná slyšela hlasy, ale nemusely být vůbec tajemný. Co já vím, třeba to byl někdo venku.“

Nancy sevřela baterku pevněji. „Najdeme ho, Jonathane.“

„Já přece neříkám, že nenajdeme,“ namítl. „Jasně že jo. Ale možná ho nenajdeme *dneska v noci*, chápeš?“

Rozbolela ji čelist a Nancy si uvědomila, že zatíná zuby, jak se každou buňkou těla brání slovu *ne*. Ale než se mu povedlo proklouznout bortící se hradbou jejího sebeovládání –

„Hej, lidi?“

Nancy i Jonathan se obrátili. Robin stála u vchodových dveří a s ponurým výrazem ukazovala hlavou ke kancelářím. „Tohle vás bude zajímat.“

Tohle byly velké dveře s nápisem POUZE PRO ZAMĚSTNANCE. Nejenže stály diskrétně stranou, ale navíc se přes ně skácely dva chmurně dekorativní sloupy, proto předtím unikly jejich pozornosti.

„Zahlédla jsem je až při druhý obhlídce,“ poznamenala Robin.

„Zakopla o jeden sloup,“ zašklebil se Steve. „Proto si jich všimla.“

„No dobře, to je přece jedno,“ odbyla ho Robin. Nancy neušlo, že v prachu na bližším sloupu se opravdu rýsují tvary kamarádčina těla. „Hlavní je, že – *podívejte*.“

Ukázala prstem. Nancy se tím směrem podívala, přes obrysy sloupů na dveře schované v temných stínech. Dlouho neviděla nic zvláštního – nic, co by vysvětlovalo, proč Robin smrtelně zbledla.

Pak ale najednou ve škvírách kolem dveří *zablikotalo světlo*.

Nancy vyskočilo srdce až do krku. Zaslechla, jak se Jonathan vedle ní zajíkl. A Steve kdesi ve mně potichu zaklel.

„Vidíte?“ zašeptala Robin.

„Pomozte mi odsunout ty krámy,“ odpověděla Nancy šeptem.

Společnými silami odstrkali sloupky stranou a uvolnili přístup ke dveřím. Zbytky střechy nad nimi se se skřípěním pohnuly a na hlavu se jim sesypala sprška prachu. Když si Nancy otírala ruce o džíny, snažila se nemyslet na to, jak dalece možná narušili statiku zbytků stavby.

Robin zabrala za kliku a dveře se zhouply ven.

Steve sebou při kvílení zkroucených pantů bezděky škubl. „Kristepane,“ zamumlal. Pak napřáhl baterku.

V kuželu světla se před nimi neobjevila další místnost a nebylo tam ani schodiště. Místo nich se do hlubin pohřebního ústavu táhla šikmá rampa a mizela ve tmě – tmě narušované tu a tam vzdálenými odlesky neviditelného světla.

Zároveň k nim zavanul nezaměnitelný pach formaldehydu, ze kterého jim vhrkly slzy do očí.

„Jestli je Vecna vážně tam dole,“ zašeptala Robin, „přiznala bych mu body za důslednost, co vy na to? Je děsivej ažaž, tak proč se neschovat v *márnici*?“

„Farrierovi po tom zemětřesení převezli svoje... *zákazníky* jinam, je to tak?“ ujišťoval se Steve. Znělo to váhavě, ale zároveň už vykročil po rampě dolů. Podrážky tenisek mu na dlaždicích vrzaly.

Jonathan nemohl zůstat pozadu, a tak se s odstupem jednoho dvou kroků pustil za ním. „Kdepak, Steve,“ protáhl sarkasticky. „Vsaď se, že už si tam nebude kam lehnout.“

„Jen jsem se zeptal, tak si ty blbý kecý laskavě odpusť,“ odsekl Steve.

Robin se významně podívala na Nancy. „Přesně to nám scházelo, křehký mužský ego.“

„Přesně,“ přikývla Nancy. Bok po boku vykročily po rampě za oběma kluky. „Mimochodem, dobrá práce, žes to našla.“

„Jo, bylo mi jasné, že když tyhle dva umějí jen remcat, že už měli dávno ležet v posteli, někdo musí udělat, co je potřeba.“ Robin mluvila skoro šeptem, ale i tak se její slova odrážela od holých stěn a jejich ozvěna mizela v klenbě tmy před nimi. „A ještě něco, já vím, že jsem si neodpustila ten vtípek o pohřebním ústavu, ale něco ti musím říct. Kdyby tu dneska v noci někdo z nás umřel, nemělo by to vůbec žádný výhody. Máma by mě zabila. A pak bysme nedodělaly školu a máma by mě zabila ještě jednou.“

Nancy se usmála. „To by nám ještě tak scházelo.“

Blížily se ke konci rampy. Robin zpomalila, váhavě vlekla nohy za sebou. Nancy si nebyla jistá, jestli si to vůbec uvědomuje.

„Jen abysme měly jasno,“ vypravila ze sebe Robin trochu zajíkávě, „tohle je čistě průzkumná výprava, je to tak? Najít Vecnu, ale nijak nezasahovat?“

Nancy vložila do odpovědi všechnu optimistickou sebedůvěru, jaké byla schopná. „Jak bys chtěla zasahovat? Je přece v jiné dimenzi.“

„Však ty bys něco vymyslela.“

Její důvěra – smísená s trochou strachu – byla povzbuzující. „Jen zkoumáme, jak to tu vypadá. Když něco zjistíme, půjdeme s tím rovnou za Hopperem a El. Věř mi.“

„Fajn. Fajn.“ Obě dívky došly na konec rampy. „Někdy se člověk jen potřebuje ujistit.“

Sešly do samotné márnice, kde už Steve a Jonathan soustředěně prozkoumávali opačné strany místnosti. Jonathan

přejížděl světlem baterky zářivky na stropě a Steve se roztržitě přehraboval v kovových nástrojích na tácu. Podle Nancy se používaly při balzamování, ale šlechetně si to nechala pro sebe.

„Jedem podle původního plánu,“ zašeptala. „Zhasnout. Každý si vezme jeden úsek. Jonathane a Robin, vy zůstanete tady. Steve, ty prohlídni tamhletu místnost.“ Ukázala k zadním dveřím, za nimiž byly vidět spousty zrcadel, kosmetických přípravků a kartáčů – věcí potřebných k tomu, aby mrtvola vypadala dobře. „Já se postarám o... chladicí boxy.“

Jonathan šlehl pohledem po hradbě hliníkových šuplíků, na kterou Nancy ukazovala. „Určitě?“

„Když uvidíte něco nezvyklého,“ pokračovala Nancy bez ohledu na Jonathanovy pochybnosti, „nebo něco nezvyklého uslyšíte, dejte vědět. A kdyby někdo z nás přestal odpovídat –“

„SOS,“ doplnila Robin. „V tom případě –“

Jako na povel vytáhli všichni walkmany. Nancy si na každý z nich posvítila baterkou. *V pořádku. V pořádku. V pořádku.*

„Výborně,“ přikývla.

„A teď toho hajzla dostaneme,“ vyhrkl Steve.

Nancy rázně přikývla.

Znovu zhasli baterky.

Tam nahoře se aspoň mohli orientovat ve světle měsíce. Tady, v útrobách pohřebního ústavu, vládla černočerná tma. Nancy hned při prvním kroku vrazila bokem do neviditelného pultu dost silně na to, aby jí naskočila pořádná modřina. Zarazila se, a teprve když nečekanou bolest prodýchala, *opatrně* se po hmatu šourala dál.

Ta blikotající světylka, která je sem přilákala, se samozřejmě – *samozřejmě* – ne a ne ukázat, a i ten sebeslabší, sebetlumenější zvuk křičel v téhle tmě Nancy přímo do uší. Povedlo se jí nicméně úspěšně přemístit do chladicí místnosti a tlumenou kakofonii dechu svých kamarádů a šoupání jejich nohou na dlažkách nechala za sebou.

Místnost nebyla nijak velká, jak věděla z letmého pohledu, než zhasli baterky. A ve tmě působila ještě menší, ze všech stran se totiž stahovalo tísnivé ticho – ticho, které ovšem nechávalo dost prostoru vracejícím se Jonathanovým slovům.

„...nenajdeme dneska v noci.“

Neříkal, že nemají šanci. Neremcal, že je od ní pitomost tahat je do nějakého napůl zříceného pohřebního ústavu. Prohlásil jen, že... že se to možná nepovede *dneska*.

Nemělo by se jí to tolik dotýkat. A už vůbec by se jí nemělo svírat hrdlo panikou. Jenže se svíralo. A ona přesně věděla proč.

Bylo to kvůli té zásilce, která jí přišla před třemi dny, registrační balíček z Emerson College. Když jím Nancy zalistrovala, našla informace o ubytování na kolejích a školních bufetech, mapku školy a rozvrh s předměty...

To byla její budoucnost. Budoucnost, o které snila už celé roky. Aby se splnila, stačilo vyplnit přihlášku a do určeného termínu – do konce června – ji poštou vrátit. A pak už dá Hawkinsu sbohem –

Ledaže by Vecnu nenašli.

To byla ta starost, která jí v noci nedala spát. Protože nepřicházelo v úvahu, že by z Hawkinsu odjela, pokud by byl Vecna ještě pořád na svobodě. Nikdy by si neodpustila, kdyby to udě-